

[Hans R. Knudsen.]

til fradrag i beregningerne skal andrage mindst 2 000 kr. inden for et år og mindst 2 pct. af salgssummen. Det vil altså sige, at når salgssummen er under 100 000 kr., skal forbedringerne udgøre mindst 2 000 kr. inden for et år, og hvis salgssummen er over 100 000 kr., får man kun forbedringsudgifterne beregnet som tillæg til købesummen, når forbedringerne overstiger de 2 pct. af ejendommens salgssum.

Vi har — det vil jeg gerne understrege — været interesseret i at sætte disse begrænsninger så lavt som muligt, men vi har naturligvis måttet tage hensyn til, at der er visse administrative besværligheder forbundet med år for år inden for ejertiden at konstatere, hvor store de faktiske forbedringsudgifter har været, og jo længere man rykker grænsen ned, jo lavere man sætter grænsen, der nu er foreslået til 2 000 kr., des vanskeligere bliver kontrolarbejdet fra skattevæsenets side. Derfor må hele den side af sagen ses sammen med de procenttillæg, som man giver til købesummerne. På dette grundlag er grænsen på de 2 000 kr. og de 2 pct. foreslået.

Jeg kan ikke her undlade at gøre den bemærkning over for de to oppositionspartier, at jeg havde fundet det mere formålstjenligt, om oppositionen under udvalgsarbejdet havde tiltrådt det principielle i beskattningen af sådanne særlig store kapitalvindinger og så var indgået i virkelig reelle forhandlinger dels om procenttillæggene, dels om forbedringstillæggene. Men sådanne forhandlinger vanskeligjordes allerede derved, at oppositionspartierne under udvalgsarbejdet rent ud erklærede, at de overhovedet ikke ville forhandle om nogen form for kapitalvindingsafgift — ja, end ikke hvis man opgav de ejendomme, der var købt i de sidste 10 år, og kun lod loven gælde for alt, hvad der både var købt og videresolgt efter lovens ikrafttræden. Altså med andre ord: uanset hvor meget man firede, uanset hvor meget man lempede, uanset hvor svagt man gjorde det første

forsøg på at få en rimelig kapitalvindingsafgift, var oppositionspartierne overhovedet ikke til at få i tale.

Dette oppositionens standpunkt: at den overhovedet ikke vil medvirke til nogen form for kapitalvindingsafgift, bliver i oppositionspartiernes udtalelse i betænkningen motiveret med, at man er

„modstander af en lovgivning, hvorved den private kapitalopsparing i fast ejendom udnyttes som et skatteobjekt“.

Ja, sådan står der virkelig i betænkningen.

Må jeg for det første gøre opmærksom på, at lovforslaget, sådan som det er udformet, ikke beskatter nogen form for kapitalopsparing i fast ejendom. Den beskatter de helt store fortjenester, men en almindelig kapitalopsparing holdes jo fri i kraft af de tillægsbestemmelser, der er fastsat i lovforslaget.

De to oppositionspartier har også ifølge deres mindretalsudtalelse i betænkningen faktisk afsløret, at de formentlig ikke har været helt tilfreds med, at de pure måtte afvise enhver form for kapitalvindingsafgift. De skriver i betænkningen videre, at oppositionen vil være villig til at forhandle

„om gennemførelsen af fastere kriterier for, hvornår indkomstskattepligtige spekulationshandler foreligger, såfremt regeringspartierne ville opgive kapitalvindingskatten.“

Ja, sådan står der virkelig: at man vil være villig til at forhandle med regeringen og regeringspartierne om faste kriterier for, hvornår der er tale om spekulation, og hvornår der ikke er tale om spekulation ved køb og salg af fast ejendom. Det er muligt, at denne udtalelse skal dække oppositionspartiernes negative indstilling, men det er et tilsagn, der overhovedet ikke har nogen praktisk betydning.

Det har gennem mange år været umuligt for de skattelignende myndigheder at finde frem til et blot nogenlunde brugbart kriterium med hensyn til, hvad der er spekulation, og hvad der ikke er spekulation. Ikke blot gennem få år, men gennem